

Η γεύση της πλάγιας σκέψης

Χάρης Χρυσικόπουλος

1.1

"Μη γαμήσω", είπε και τον πήρε στα χέρια του.

Επιτέλους κάτι που του έκανε κλικ. Είχε αρχίσει να πιστεύει ότι χάνει εντελώς το χρόνο του στο δήθεν 80ies παζάρι. Τώρα όμως είχε επιτέλους κάτι στα χέρια του. Πλήρωσε, πήρε τη σακούλα και έκανε ένα γύρο ακόμα. Ήξερε πως δεν θα βρει τίποτα, αλλά το ένιωθε σαν το γύρο του θριάμβου.

Του άρεσαν τα παζάρια. Του άρεσαν τα παλιά αντικείμενα. Δεν ήταν άψυχα, καθαρά, μέσα στο κουτί. Όλο και κάποιος τους είχε βάλει μέσα τους λίγη ζωή, φαινόταν αμέσως αυτό. Ξεχωρίζαν τα αντικείμενα που είχαν καλή ζωή από τα άλλα που περάσαν άσχημα.

Του άρεσε και η δεκαετία του ογδόντα. Ήταν λίγο κλισέ, αλλά όντως αλλάξανε πολλά έκτοτε. Πάρα πολλά. Το ένιωθε αυτό και ήταν περήφανος που πέρασε τότε τα παιδικά του χρόνια.

Ποδήλατο, μπάλα, αλάνες και ατάρι. Αυτόν το μαγικό κόσμο αναζητούσε στα παζάρια και στα παλιά αντικείμενα. Ήξερε ότι μέσα τους κρύβανε λίγο από εκείνο το χρόνο.

Σαν τελείωσε ο γύρος του θριάμβου, την έκανε. Στάθηκε στη στάση και περίμενε το λεωφορείο. Η σακούλα του έκοβε τα δάχτυλα. Άλλαξε χέρι. Βαριόταν να περιμένει το λεωφορείο. Δεν υπήρχε και καμιά γκόμενα στη στάση να χαζέψει για να περάσει η ώρα. Μόνο μια παχιά πενηντάρα καθόταν στη στάση πιάνοντας δυο θέσεις, σαν μια μπάλα. Είχε την τσάντα τυλιγμένη στα χέρια της. Τον κοιτούσε.

Το λεωφορείο δεν ερχόταν. Αποφάσισε να πάει μέχρι την επόμενη στάση με τα πόδια. Έβγαλε το κινητό από την τσέπη και κοίταξε την ώρα. Το έκανε πιο πολύ για να δικαιολογήσει την αναχώρησή του από τη στάση. Αφού απέκτησε την δικαιολογία, την έκανε.

Αφότου προχώρησε αρκετά, έριξε μια ματιά πίσω του. Το λεωφορείο ερχόταν. Κλασσικά. Πρέπει να φύγει από την στάση για να αποφασίσει το σύμπαν να μετακινήσει τα αυτοκίνητα. Ξεκίνησε να τρέχει πίσω στη στάση.

"Μη γαμήσω".

Άλλαξε πάλι χέρι τη σακούλα. Έφτασε λαχανιασμένος, ενώ κλείνανε οι πόρτες του λεωφορείου. Μέσα κόσμος, όχι πολύς. Βρήκε να κάτσει στη γαλαρία. Το τζάμι είχε το λιγδερό αποτύπωμα ενός κούτελου. Κάποιος είχε κάνει μια φατσούλα στη λίγδα. Προτίμησε να χαζέψει τους επιβάτες. Πάλι καμία γκόμενα. Που κρύβονται όταν αυτός είναι στο δρόμο; Ο κολλητός του όλο ιστορίες είχε να του πει για κοπέλες που γνώρισε στα μέσα. Αυτή η γκαντεμιά δεν έλεγε να ξεκολλήσει από πάνω του.

Ανάμεσα στους επιβάτες ήταν και η κυρία μπάλα που πιο πριν καθόταν στη στάση. Είχε βρει και αυτή θέση στο λεωφορείο. Τον κοιτούσε πάλι, ενώ έτρωγε ένα πορτοκάλι. Έφτυσε τα κουκούτσια μέσα σε ένα χαρτομάντιλο. Αηδία. Προτίμησε τη λίγδα στο παράθυρο. Τέσσερεις στάσεις ακόμα και θα κατέβαινε.

_,.-'~'-. ,__,.-'~'-. ,__,.-'~'-. ,__,.-'~'-. ,__,.-'~'-. ,__,.-'~'-. ,__

1.2

Φτάνοντας σπίτι τσέκαρε το γραματοκιβώτιο. Ρεύμα και κινητό. Κλασσικά. Το ογδόντα υπήρχαν και γράμματα. Με γραμματόσημα.

Ανέβηκε τα σκαλιά και έψαξε για τα κλειδιά στις τσέπες του απέξω από την πόρτα του. Πολλές φορές ένιωθε ότι του έπαιζαν κρυφτό. Πίσω του, άκουσε βογκητά. Ήταν από την πόρτα του γείτονα, του ιερέα. Μα τι σόι ιερέας ήταν αυτός; Ορίστε, τώρα ξέχασε σε ποιες τσέπες έψαξε.

Άνοιξε την πόρτα και μπήκε στη φωλιά του. Μια γκαρσονιέρα πρώτου ορόφου με ένα μικρό μπαλκόνι στο δρόμο. Δεν χρειαζόταν κάτι άλλο. Παντού καλώδια, το κρεβάτι άνω κάτω. Ακούμπησε τη σακούλα στο γραφείο πάνω από άλλα μικροπράγματα. Έπρεπε να κατοικήσει επειγόντως.

Βγαίνοντας από το μπάνιο, ανακουφισμένος, άναψε ένα τσιγάρο και χάζεψε το γραφείο του. Κάπου είχε βάλει το τασάκι, αλλά δεν θυμόταν που. Είχε ένα γιαπωνέζικο τασάκι, από αυτά που τα βάζεις στην τσέπη. Με καπάκι. Στο καπάκι είχε ένα γιν γιανγκ. Το είχε βρει σε ένα παζάρι και αυτό. Καινούριο δεν θα το έπαιρνε, αλλά του άρεσε η σκέψη ότι άνηκε σε κάποιον που έβλεπε φανατικά μάνγκα. Έτσι το είχε φανταστεί.

"Στο μπαλκόνι", ψιθύρισε στον εαυτό του. Το τασάκι ήταν πάνω στο μεταλλικό τραπεζάκι που είχε. Θυμήθηκε πως χθες κάπνισε στο μπαλκόνι το τελευταίο τσιγάρο της ημέρας, μετά το τηλεφώνημα με αυτήν.

"Την καριόλα", είπε μέσα από τα δόντια ρίχνοντας μια ματιά στο δρόμο. Τι ήθελε και έμπλεξε. Αχάριστη. Τρεις ώρες πάλευε να της φτιάξει τον υπολογιστή. Τον κακομοίρη, του είχε αλλάξει τα φώτα. Ένας θεός ξέρει τι σκατά έκανε. Αφού είδε ότι δεν έβγαζε άκρη του πέρασε εκ νέου το λειτουργικό, πέρασε και τα προγράμματα. Κάθισε και της εξήγησε τα πάντα. Δεν πρέπει να κατάλαβε πολλά, αλλά δεν τον ενδιέφερε αυτό. Του χαμογελούσε, του έπιασε και το χέρι, όταν του είπε ευχαριστώ, σαν έφευγε. Χθες την πήρε τηλέφωνο να βγούμε και του είπε ότι έχει αγόρι.

"Την καριόλα", είπε πάλι πιο δυνατά. Έσβησε νευρικά το τσιγάρο στο γιαπωνέζικο τασάκι του, μπήκε μέσα και πήρε μια μύρα από το ψυγείο. Κάθισε στο γραφείο του. Εδώ και μέρες δούλευε πάνω σε ένα παλιό palm pilot. Το είχε ανοίξει για να τσεκάρει τι έπαιζε μέσα. Του είχε αλλάξει μπαταρία, το είχε κάνει να παίζει πάλι. Το έβαλε στη μπάντα κάνοντας λίγο χώρο μπροστά του.

Πήρε τη σακούλα και έβγαλε από μέσα το σημερινό του απόκτημα ακουμπώντας το μπροστά του πάνω στο γραφείο.

,.-'~'-..,.,.-'~'-..,_.,.-'~'-..,_.,.-'~'-..,_.,.-'~'-..,_.

1.3

Ήταν ένας εκτυπωτής dot matrix, από αυτούς του παλιούς με τις μελανοταινίες και τις ακίδες. Αυτούς που τσιρίζανε και ξερνάγανε χαρτιά χωρίς τέλος με τρυπίτσες στο πλάι. Τώρα πια ούτε τα λογιστήρια δεν τους είχαν. Μόλις τον είδε στο παζάρι ήξερε ότι είχε μέσα του ζωή. Πολύ ζωή. Έτσι ένιωθε. Φανταζόταν ήδη μια λογίστρια να τον συνδέει στη πρίζα και να δυσκολεύεται. Εκείνος της παίρνει το καλώδιο από το χέρι και το βάζει στην πρίζα. Ποιος ξέρει τι θα έζησε ο εκτυπωτής αυτός.

Τον πήρε στα χέρια του να τον δει λίγο καλύτερα. Το πλαστικό του είχε κιτρινίσει από τα χρόνια. Έριξε μια ματιά μέσα, είχε μελανοταινία. Καλός φαινόταν.

Ευκαιρία να δοκιμάσει το pc με windows 3.0 που είχε. Ευτυχώς από καλώδια ήταν καλυμμένος. Το συνέδεσε, περίμενε να μπουτάρουν τα windows και άναψε με συγκίνηση τον εκτυπωτή. Το μηχάνημα αντέδρασε αμέσως μετακινώντας την κεφαλή στο πλάι κάνοντας έναν χαρακτηριστικό ήχο. Για τους ήχους αυτούς τον πήρε. Είχε δει ένα βιντεάκι με έναν που έβαλε έναν τέτοιο εκτυπωτή να τυπώσει παίζοντας το Eye of the Tiger. Του άρεσε τόσο που αποφάσισε πως έπρεπε να το κάνει και ο ίδιος.

Είχε και χαρτί. Το τοποθέτησε στον εκτυπωτή και δοκίμασε να τυπώσει μια σελίδα. Στον κειμενογράφο έγραψε τον τίτλο του τραγουδιού. Eye of the Tiger. Στην φαντασία του, με έναν μαγικό τρόπο, ένιωθε ότι υπήρχε η πιθανότητα να ξεκινήσει να παίζει το intro από μόνο του. Πίστευε ότι κάτι τέτοιο, του το χρωστούσε το σύμπαν.

Έδωσε την εντολή για εκτύπωση και ο εκτυπωτής δάγκωσε το χαρτί τσαλακώνοντάς το. Ένα κόκκινο φωτάκι άρχισε να αναβοσβήνει. Ο εκτυπωτής τον κοιτούσε αθόρυβα σαν να του έλεγε, κοίτα τι έκανες, ρε μαλάκα.

"Μη γαμήσω".

Τράβηξε το χαρτί σχεδόν με βία και άνοιξε το καπάκι να δει τις ροδέλες. Το έψαξε αρκετά και ανακάλυψε τελικά ένα κουκούτσι. Μάλλον από πορτοκάλι. Τι γκαντεμιά. Ποιος πετάει ένα κουκούτσι μέσα σε έναν εκτυπωτή; Στο μυαλό του ήρθε η τραυματική εικόνα της κυρίας μπάλας στο λεωφορείο που έφτυνε τα κουκούτσια από το πορτοκάλι στο χαρτομάντιλο. Ναι, μια τέτοια θα μπορούσε να το κάνει αυτό.

Έβγαλε το κουκούτσι προσεκτικά με ένα τσιμπιδάκι και δοκίμασε πάλι να τυπώσει. Αυτή τη φορά τα πράγματα πήγαν

καλύτερα. Ο εκτυπωτής τράβηξε το χαρτί και ξεκίνησε να κάνει τους χαρακτηριστικούς και επιθυμητούς τσιριχτούς ήχους. Δεν το πίστευε ότι έπαιζε. Μπορεί να μην ήταν η μελωδία του τραγουδιού, όμως δούλεψε. Το απίστευτο ήταν ότι τύπωνε κιόλας. Είχε μελάνι, μετά από τόσα χρόνια.

Το χαρτί έβγαине σιγά σιγά προς τα έξω. Πήγε να κατουρήσει πάλι. Ήθελε να θαυμάσει το έργο της εκτύπωσης με μιας, αφού τελειώσει. Από το μπάνιο άκουγε τον εκτυπωτή να τυπώνει και να τυπώνει, χωρίς τέλος. Σίγουρα τύπωνε πιο πολλά από ότι μόνο τον τίτλο του τραγουδιού. Φυσικά και δεν λειτουργούσε τέλεια. Ποτέ τίποτα δεν του πήγαινε τέλεια.

Βγαίνοντας από το μπάνιο άρπαξε άλλη μια μπύρα και πήρε το χαρτί της εκτύπωσης στα χέρια του. Αυτό που είδε δεν το περίμενε. Πάνω πάνω ήταν τυπωμένο ένα νούμερο και από κάτω ήταν μια εικόνα από συμβολοσειρές, σαν ascii art. Ένα γυναικείο πρόσωπο. Πήγε το χαρτί πιο πέρα και έκλεισε λίγο τα μάτια του να δει πιο θαμπά. Περίεργο. Το πρόσωπο του θύμιζε αυτήν. Άλλο πάλι και τούτο. Το νούμερο, το 33, όσα και η ηλικία του.

_,.-'~'!..,__,.-'~'!..,__,.-'~'!..,__,.-'~'!..,__,.-'~'!..,_

1.4

Έριξε πάλι μια ματιά στον υπολογιστή να δει τι τύπωσε. Μήπως τύπωσε κάτι άλλο κατά λάθος; Μπα. Έβαλε να τυπώσει τον τίτλο του Eye Of The Tiger άλλη μια φορά. Ξανά τα ίδια. Το πρόσωπο. Έβαλε τα χαρτιά στο πάτωμα που είχε χώρο, κάθισε στην καρέκλα του βλέποντάς τα και ήπια μια γουλιά. Στο ένα χαρτί έπεφτε το φως της λάμπας στο άλλο σκία. Του θύμιζε pop art.

Μπορεί η εικόνα αυτή να είχε κολλήσει στη μνήμη του εκτυπωτή. Έκανε πάλι μια δοκιμή, τίποτα. Πάντα η ίδια εικόνα. Μάλλον αυτό θα ήταν. Η μνήμη του εκτυπωτή. Ύστερα το πρόσεξε.

Το νούμερο πάνω από την εικόνα ήταν διαφορετικό. 33 στο πρώτο, 32 και 31. Μάλλον ο εκτυπωτής τύπωνε ένα νούμερο άσχετα με την εκτύπωση. Ένα είδος καταμέτρησης. Περίεργο. Του φάνηκε λογικό, αλλά δεν το είχε ξαναδεί.

Άκουσε το τηλέφωνο του να δονείται. Δεν του άρεσαν οι ήχοι στα κινητά. Δεν μπορούσε ποτέ να αποφασίσει τι να επιλέξει. Κοίταξε γύρω του για να καταλάβει από που ερχόταν ο ήχος. Θυμήθηκε ότι το άφησε στην τσέπη του μπουφάν. Ήταν ο κολλητικός.

"Που είσαι; Που κόλλησες πάλι;", του είπε χαρούμενα.

"Ω, ρε φίλε, το ξέχασα", έκανε απολογητικά. Θυμήθηκε ότι είχαν πει να βρεθούν στις τέσσερεις στη μπουραρία. Να τα πουν για το project τους.

"Σε πέντε λεπτά θα είμαι εκεί, θα σου πω...", είπε και του το έκλεισε, περισσότερο για να του δείξει ότι όντως θα είναι εκεί σε πέντε λεπτά. Θα τα κατάφερνε. Η μπουραρία ήταν κοντά. Πετάχτηκε άλλη μια φορά στην τουαλέτα, ήπια τις τρεις τελευταίες γουλιές της μύρας του. Πάντα φρόντιζε να τελειώνει την μύρα του με τρεις γουλιές. Έστειλε ένα sms στον κολλητό του. GUINNESS.

Κλείνοντας βιαστικά την πόρτα σηκώθηκε αεράκι. Το αεράκι μετακίνησε τις εκτυπώσεις στο πάτωμα τη μια πάνω από την άλλη. Κάτω κάτω το 33, πάνω πάνω το 31.

,.-'~'-. ,,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_

1.5

Τον είδε να κάθεται στο μπαρ, εκεί που καθόντουσαν πάντα. Εκείνος είχε μπροστά του μια κοντόχοντρη McFarlant, ενώ πιο δίπλα τον περίμενε η ψηλή βαρελίσια Guinness του. Έκατσε στο σκαμπό, έπιασε το ποτήρι και το τσούγκρισε με του κολλητού.

"Σόρρυ, ρε φίλε, δεν θα πιστέψεις τι μου έτυχε...", του είπε.

"Δεν τρέχει τίποτα. Κάτσε να σου πω εγώ πρώτα. Πίνε εσύ". Ο κολλητός του πήρε μια βαθιά ανάσα και τον κοίταξε μέσα από τα στρογγυλά γυαλιά του. Έκανε μια παύση με τα χέρια ανοιχτά σαν να πρόκειται να παίξει πιάνο. Με ένα μάλλον ηλίθιο στραβό χαμόγελο στο στόμα του.

Το ήξερε αυτό το χαμόγελο. Ήξερε και αυτή τη στάση που είχε ο φίλος του. Ήταν σαν να είχε σταματήσει ο χρόνος. Ήπιε μια γουλιά Guinness. Πίκρα. Μαζί με τον κολλητό του φτιάχνανε ένα arcade game console. Μια συλλογή από παιχνίδια ούφο, όπως τα έλεγε ο πατέρας του. Αυτά που έριχνες το δεκάρικο και έπαιζες με τρεις ζωές. Και αν δεν είχες δεκάρικο, κοίταζες τους άλλους που είχαν.

Οι καιροί αλλάζανε και πια όλα αυτά τα παιχνίδια που τους αδειάσανε τα πορτοφόλια όσο ήταν μικροί χωρέσανε σε μια μικρή κάρτα μνήμης. Αυτό ήταν το project τους. Δεν περίμενε να ακούσει κάποια φοβερή εξέλιξη. Τα δικά του νέα ήταν σίγουρα πολύ πιο εντυπωσιακά. Ο κολλητός του αποφάσισε να πατήσει play.

"Μάντεψε ποιος με πήρε τηλέφωνο!", του είπε με ένα στραβό χαμόγελο.

"Ο ΟΠΑΠ;"

"Μακάρι να ήταν ο ΟΠΑΠ. Όχι, η δικιά σου πήρε". Άφησε πάλι λίγο χρόνος να περάσει. Το διασκέδαζε.

"Η δικιά μου; Εννοείς η καριόλα;", τον ρώτησε και μέσα του ένιωσε ταραχή.

"Α, έγινε καριόλα τώρα; Σαν πολύ γρήγορα δεν αλλάζουν τα γούστα σου;", του είπε ισιώνοντας τα γυαλιά του με ένα δάχτυλο. Μάλλον περισσότερο από τικ.

"Τι έπαθε τώρα; Δεν παίζει το copy paste;", ρώτησε με μια ελπίδα μέσα του να χρειάζεται και πάλι τη βοήθειά του.

"Φίλε, δεν ξέρω τι έγινε, αλλά φαίνεται έκανες καλή δουλειά. Πέρα από τον υπολογιστή της, τι άλλο έκανες εκεί;", τον ρώτησε πάλι με το ειρωνικό του χαμόγελο.

"Αυτό, τίποτα άλλο. Ήθελα, αλλά έχει γκόμενο...", είπε απολογιστικά.

"Μου είπε να σου πω, να περάσεις πάλι από εκεί, έχει πρόβλημα, κάτι με τον εκτυπωτή...", είπε αδιάφορα ο φίλος του.

"Με τον εκτυπωτή;", ρώτησε ξαφνιασμένος.

"Τι; Είμαστε και επιλεκτικοί τώρα;"

"Όχι, απλά... Τι να σου λέω τώρα..."

Του περιέγραψε τι έζησε με τον καινούριο του εκτυπωτή.

"Τι λες ρε μαλάκα. Σύμπτωση είναι. Στο μυαλό σου αυτή έχεις, αυτή βλέπεις".

Ο φίλος του δεν είχε άδικο. Τι διάολο, πως την πάτησε έτσι; Δεν θυμόταν πολύ καλά το πρόσωπο που είχε τυπωθεί, αλλά σίγουρα ήταν τυχαία η ομοιότητα. Άναψε ένα τσιγάρο.

"Και το νούμερο; Μετρητής;", ρώτησε σχεδόν ρητορικά.

"Ε, τι άλλο. Μην τρελαίνεσαι. Έχεις άλλα να κάνεις που προέχουν."

Δεν είχε άδικο. Τώρα αισθανόταν γελοίος με τον εαυτό του.

"Λοιπόν, πρέπει να το διαλύσουμε", του είπε ο κολλητός.
"Έχω να πάω στη μητέρα μου να της φτιάξω την τηλεόραση. Πάλι μπερδεύτηκαν τα κανάλια".

"Μα τι κάνει η μητέρα σου με το τηλεκοντρόλ;"

"Δεν ξέρω ρε φίλε. Και είναι μόνο ένα τηλεκοντρόλ.
Φαντάσου να είχε υπολογιστή. Θα γεννούσε το skynet".

Τσουγκρίσαν μια τελευταία φορά τα άδεια ποτήρια τους, βγήκαν έξω και χώρισαν. Στο δρόμο για το σπίτι όλο σκεφτόταν πόσο χαζός ήταν. Λίγο πιο κάτω στη στάση καθόταν πάλι κάποιος εύσωμος. Πρόσεξε τη φωτεινή διαφήμιση. Ο οβάλ καθρέπτης ενός μπάνιου με τις οδοντόβουρτσες, το κρεμοσάπουνο, το ζεστό φως. Ήταν σχεδόν σε πραγματική διάσταση. Ένιωθε ότι αυτοί που

κάθονταν στη στάση, κάθονταν για την ανάγκη τους. Πλησιάζοντας είδε με έκπληξη ότι ο εύσωμος ήταν η ίδια κυρία μπάλα που είδε φεύγοντας από το παζάρι. Διάβαζε ένα περιοδικό. Τι διάολο, σε όλες τις στάσεις αυτή περιμένει;

Περνώντας από μπροστά της κοίταξε επίτηδες πάλι το μπάνιο. Δεν ήθελε να προσέξει αυτήν. Άκουσε όμως ξαφνικά ένα σκίσιμο και γύρισε να δει τι ήταν. Η μπάλα είχε σκίσει το εξώφυλλο για να κόψει ένα κομμάτι. Έτσι όπως το έσκισε, από την πλευρά του δρόμο, στο υπόλοιπο εξώφυλλο ήταν ένας άτυχος καουμπόης που του είχαν σκίσει το τζιν ανάμεσα στα πόδια του. Δεν φαινόταν πια χαρούμενος με το τσιγάρο στο στόμα και το καπέλο χαμηλά μέχρι τα μάτια.

Ξαφνικά ένιωσε έντονη φαγούρα ανάμεσα στα πόδια του. Αυτή η μπάλα έφταιγε.

"Μη γαμήσω".

Το σπίτι ήταν κοντά. Λίγο την ανηφόρα και στη στροφή τρία παρκαρισμένα και έφτασε. Έκανε να τρέξει.

2.1

Τελικά δεν έτρεξε. Δεν πρόλαβε. Στη γωνία έπεσε πάνω στον ιερέα, το γείτονά του. Τι έγινε, δεν τον είδε; Ο ιερέας φαινόταν να τα έχει τετρακόσια. Με την τράκα του πέρασε και η φαγούρα.

"Μα εσύ είσαι το γειτονόπουλο, της διπλανής πόρτας", είπε χωρίς να κάνει πολλές κινήσεις.

"Της απέναντι πόρτας", τον διόρθωσε.

"Είσαι οκ;", ρώτησε ο ιερέας.

"Νομίζω". Δεν είχε καταλάβει τι έγινε. Ζαλιζόταν ακόμα από το τσούγκρισμα.

"Τότε σε αφήνω. Βιάζομαι", είπε και κατηφόρισε το δρόμο με γοργό αλλά σταθερό βήμα.

Κοίταξε τον ιερέα καθώς απομακρυνόταν. Ήταν όντως ιερέας; Φορούσε μαύρα, ατσαλάκωτα ρούχα. Φρεσκοξυρισμένος με ένα πρόσωπο που σε όλα του είναι μέτριο. Ήταν από αυτά που νομίζει κανείς ότι θυμάται και μετά συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί να τον αναγνωρίσει στο πλήθος. Έτσι ήταν και αυτός. Όμως γιατί ιερέας; Το είχε πει ο κολλητός τότε που είχαν πάει σπίτι να πάρουν ένα καλώδιο και τον είδαν στην εξώπορτα; Μάλλον αυτό θα ήταν. Δεν θυμόταν.

Σχεδόν ξέχασε γιατί έτρεχε. Γιατί έτρεχε; Νόμιζε πως είδε [...]. Ήταν στα αλήθεια έτσι; Πήγε πίσω να δει τη στάση. Ήταν άδεια. Κανείς δεν περίμενε. Μήπως τελικά είναι όλα στο μυαλό του;

Αυτές τις σκέψεις έκανε, και πολλές άλλες και ακόμα δεν είχε περάσει απέναντι το δρόμο. Είχε λαχανιάσει.

"Μη Γαμ...", είπε και του κόπηκε η ανάσα.

Σταμάτησε εισπνέοντας βαθιά. Τι έγινε πάλι; Τον πείραξε η μύρα; Δεν μπορούσε να καταλάβει. Προχώρησε και ανέβηκε τις σκάλες. Δεν έβλεπε την ώρα να μπει στο σπίτι να ανάψει τσιγάρο. Το έβλεπε σαν την σωτηρία του. Προς έκπληξή του άκουσε πάλι βογκητά πίσω από την πόρτα του ιερέα. Καλά, δεν έφυγε μόλις; Μένει και άλλος μέσα; Μήπως άφησε την κοπέλα μόνη; Η ανάγκη για τσιγάρο μεγάλωσε. Αυτή τη φορά το κλειδί δεν του κρύφτηκε, άνοιξε και πριν κλείσει την πόρτα άναψε το τσιγάρο στο σκοτάδι. Έκανε μια γερή τζούρα. Ξεφύσηξε τον καπνό στο ταβάνι. Ύστερα, έκλεισε ήρεμα την πόρτα και άναψε το φως.

Πρόσεξε ότι πάταγε τα χαρτιά που είχε τυπώσει. Τα πήρε, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού και με το τσιγάρο στο στόμα

τους έριξε μια ματιά. 107, 106, 105. Τι διάολο; Είδε την κοπέλα. Το τηλέφωνό του άρχισε να δονείται.

,.-'~'-. ,,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_

2.2

Ήταν εκείνη. Με γλυκιά φωνή.

"Εσύ είσαι;", τον ρώτησε.

"Ναι", απάντησε και έπεσε η στάχτη πάνω στις εκτυπώσεις.

"Τι κάνεις;", τον ρώτησε πάλι σχεδόν ναζιάρικα.

"Μελετώ κάτι εκτυπώσεις...", απάντησε με ειλικρίνεια.

"Α, τι σύμπτωση. Δεν θα το πιστέψεις, αλλά για αυτό σε πήρα. Δεν δουλεύει ο εκτυπωτής. Μπορείς να έρθεις να τον δεις λίγο;", είπε με τον ίδιο τόνο.

"Εχμ, ναι, βέβαια... πότε μπορείς;". Στο μυαλό του χάθηκε η χθεσινή συζήτηση. Δεν υπήρχε πια καριόλα. Όλα χάθηκαν με το σφουγγάρι.

"Τώρα αν θες; Είναι αργά;".

Ήταν αργά. Δεν ήταν; Κοίταξε το ρολόι. Ήταν δέκα το βράδι. Ε, δεν μπορεί να θέλει να φτιάξει τον εκτυπωτή τέτοια ώρα. Άλλο θέλει.

"Εννοείται. Τα λέμε σε λίγο", απάντησε και της το έκλεισε. Λίγο απότομα, ομολογουμένως, αλλά δεν ήθελε να αφήσει τόπο για παρεξηγήσεις. Του άρεσε η κατάσταση όπως ήταν. Όλα ήταν σαν σε ταινία. Τον πήρε εκείνη τηλέφωνο. Ήταν βράδι. Ένας εκτυπωτής τυπώνει το πρόσωπό της. Όλα δείχνουν ότι το σύμπαν τον καλεί. Θα ήταν ανόητο να γυρίσει την πλάτη.

Σηκώθηκε, έσβησε το φως και έκανε να φύγει. Πριν κλείσει την πόρτα, αγχώθηκε. Τα βογκητά από δίπλα συνέχιζαν. Τι διάολο; Πόσο αντέχει; Μπήκε πάλι σπίτι και βιαστικά βρήκε καθαρά ρούχα και μπήκε στο μπάνιο. Μετά από λίγο βγήκε αστραφτερός. Άνοιξε το συρτάρι στο κομοδίνο του και βρήκε τις παστίλιες. Τις πράσινες, τις καυτερές. Η ζάχαρη χύθηκε στο συρτάρι. Πήρε μια.

Έκανε να φύγει, μα ίσως για πρώτη φορά κοιτάχτηκε στον καθρέπτη δίπλα στην εξώπορτα. Τον κρέμασε εκεί η μητέρα του. Ποτέ δεν τον χρησιμοποιούσε. Πρόσεξε στο μουσάκι κάτω από το σαγόνι μια άσπρη τρίχα. Όχι, δύο ήταν. Δεν τον χάλασε. Γκρι μουσάκι, μαύρα μπουκλωτά μαλλιά. Κουλ. Πρόσεξε και μερικές άσπρες τρίχες στους κροτάφους.

"Που βρέθηκαν αυτές;", αυτό παραπήγαινε.

Γέρασε; Κιόλας; Θυμήθηκε τα νούμερα. 33, 32, 31.

Χαμογέλασε με την ηλίθια σκέψη που είχε. Ότι ο εκτυπωτής του κλέβει τα χρόνια. Αν ήταν έτσι θα γινόταν πιο νέος. Ύστερα σκέφτηκε ότι μπορεί να έδειχνε τα χρόνια που του απέμειναν.

Δεν άντεξε. Έβαλε στα γρήγορα να τυπωθεί μια σελίδα ακόμα με το κείμενο "Άς μου κάτσει. Εκκίνησε να τυπώνει. Δεν τελείωσε όμως. Είχε φύγει και είχε κλείσει την πόρτα. Ήθελε να δει μόνο το νούμερο που θα τυπώσει. Το νούμερο ήταν το 22.

,.-'~'-. ,,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_

2.3

Έχασε το χρόνο του για βλακείες. Εκείνη τον περιμένει και αυτός κάθετε και χάνει τον χρόνο του με τα νούμερα του εκτυπωτή. Θυμήθηκε τη φωνή της και επιτάχυνε το βηματισμό.

Εκείνη έμενε σε μια μονοκατοικία, όχι πολύ μακριά από το σπίτι του. Κοντά στο πανεπιστήμιο. Κατά βάθος όλοι γείτονες ήταν. Αυτή, αυτός, ο κολλητός.

Φτάνοντας χτύπησε το κουδούνι στην πόρτα του κήπου. Περίμενε. Πίσω από τις φυλλωσιές του κήπου άκουσε ένα κουδουνάκι να πλησιάζει. Ήταν ο σκύλος της. Αν μπορούσε δηλαδή

κάποιος να τον πει σκύλο. Ένα μπόγος γκρι-καφέ που του είχαν κολλήσει στα πλαϊνά μικρά ποδαράκια, σαν από άλλο παιχνίδι. Η φάτσα του ήταν εν απουσία μουσούδας. Σαν να το είχαν κοπανήσει με ένα πιάτο. Ήταν όμως ήσυχος. Δεν γαύγιζε. Κάτι ήταν και αυτό. Στεκόταν εκεί και τον κοιτούσε.

Ένας τσιριχτός ήχος ακούστηκε. Άνοιξε την πόρτα μπήκε μέσα και το σκυλί αμέσως πήγε στα πόδια του να τα μυρίσει. Κουνούσε την κομμένη του ουρά και από το στόμα του τρέχαν τα σάλια στο παπούτσι του.

"Μη γαμήσω", έκανε αγριεμένος για την ατυχία του και προσπάθησε να καθαρίσει το παπούτσι στον μπόγο. Εκείνου του άρεσε και έφερε αντίσταση στο τρίψιμο. Μάλλον είχε φαγούρα. Καθάρισε κάπως.

Πιο πέρα η πόρτα του σπιτιού άνοιξε. Ήταν εκείνη. Με ένα χαμόγελο του πρότεινε να περάσει. Πίσω τους η πόρτα έκλεισε λίγο πριν μπει ο μπόγος μέσα. Ακούστηκε ένας γδούπος στην πόρτα.

Μέσα η ατμόσφαιρα ήταν πολύ ρομαντική. Χαμηλή μουσική ενός σαξόφωνου, φωτάκια στον τοίχο και η ίδια ντυμένη με πιτζάμες. Του μύριζε μουσακάς.

"Μαγείρεψες;", ρώτησε, ενώ σκέφτηκε πως μάλλον οτιδήποτε άλλο θα ήταν καλύτερο για να ξεκινήσει τη συζήτηση.

"Ναι, μας έφτιαξα μουσακά", έκανε εκείνη χαρούμενη δείχνοντάς του τον φούρνο.

Τους έφτιαξε μουσακά. Του άρεσε αυτό. Τους έφερνε πιο κοντά. Σιγά σιγά η εικόνα που είχε από εκείνη με κάποιον γκόμενο χανόταν. Στη θέση της ήταν αυτός με εκείνη, στο σπίτι της, με πιτζάμες να τρώνε μουσακά.

"Που είναι ο εκτυπωτής;", ρώτησε αυτός. Τελικά, υπήρχε και χειρότερη ερώτηση για να ξεκινήσει τη συζήτηση και μόλις την είχε κάνει.

"Άσε τον εκτυπωτή. Μετά", είπε αυτή και του έβγαλε το μπουφάν.

_,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , _

2.4

Για να πάνε στο σαλονάκι περάσανε από τη μικρή κουζίνα. Στο ψυγείο κολλημένη μια κάρτα γενεθλίων. Με καραμούζες, κονφετί και καρδούλες είχε γίνει είκοσι δύο. Και ξέρει να φτιάχνει μουσακά; Θυμήθηκε τις άσπρες τρίχες και έκανε να τις

πιάσει. Κάτω από τον απορροφητήρα, μαζί με κουτάλες κρεμόταν ένας μπαλιάς. Την φανταζόταν να κόβει με επαγγελματικό τρόπο ένα πράσο, όπως ο Μιγιάγκι στο Καράτε Κιντ. Από το φούρνο βγαίνανε λαχταριστές γεύσεις.

Του έδειξε τον καναπέ. Εκείνος κάθισε. Άλλο που δεν ήθελε. Εκείνη κρέμασε το μπουφάν και ήρθε κοντά του. Κάθισε στα πόδια του. Εκείνος ένιωσε τους παλμούς του στο λαιμό να χτυπάν δυνατά. Δεν περίμενε να προχωρήσουν τα πράγματα τόσο γρήγορα και τόσο εύκολα.

"Πατάω το print, αλλά δεν βρίσκει τον εκτυπωτή", είπε εκείνη.

Αυτός χαμογέλασε. Το βρήκε αστείο.

"Ενώ το έχω βάλει στην πρίζα δεν ανάβει κανένα φωτάκι", είπε εκείνη πάλι.

Αυτός δεν ήξερε τι να πει. Το βρήκε λίγο αστείο. Εκείνη πλησίασε το πρόσωπό του.

"Και στον κειμενογράφο δεν παίζει η αυτόματη διόρθωση",
είπε και ένιωθε την ανάσα κάθε συλλαβής στα χείλη του. Τα
χέρια της είχαν τυλιχτεί χωρίς να το καταλάβει στα μαλλιά του.

"Ε, να το δούμε", είπε μην πιστεύοντας αυτό που έλεγε.
Εκείνη έκανε μια γκριμάτσα.

"Ποιος θα πάει να φρεσκαριστεί;", του έκανε κουνώντας του
το δάχτυλο, με ένα χαμόγελο διαφήμισης.

Δεν περίμενε να αλλάξει γνώμη. Προτίμησε να μην μιλήσει,
για να μην πει καμιά μαλακία πάλι. Εκείνη τον άφησε να
σηκωθεί. Υπήρχε δύο πόρτες εκτός από την εξώπορτα. Της έδειξε
την μια κάνοντας μια ηλίθια φάτσα. Εκείνη σήκωσε απαλά τα
φρύδια. Κατάλαβε πως είχε μαντέψει σωστά.

"Μην αργήσεις", του είπε σιγά.

_,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , _

2.5

Μπήκε και έκλεισε την πόρτα. Το φως ήταν ήδη αναμμένο.
Πίσω από την πόρτα ήταν μια εικόνα από βουνά. Μάλλον Νεπάλ
γιατί φαινόταν και ένας ναός με τα σημαιάκια. Είδε το μπάνιο.
Και τρόμαξε. Ήταν το μπάνιο από τη στάση του λεωφορείου που

είχε δει νωρίτερα. Ή τουλάχιστον έμοιαζε. Αλλά έμοιαζε πάρα πολύ. Το ίδιο σχήμα καθρέπτη. Οι οδοντόβουρτσες. Γιατί είχε δύο; Το κρεμοσάπουνο... Τι σκατά;

Για μια στιγμή ζαλίστηκε. Πιάστηκε από το νιπτήρα. Άφησε νερό να τρέξει και δρόσισε το πρόσωπό του. Χαλαρά. Δεν έπρεπε να παρασυρθεί από λάθος σκέψεις. Όμως τι πιθανότητα υπήρχε να μοιάζουν τα δύο μπάνια. Ήταν εντελώς απίθανο.

Εαφνικά θυμήθηκε την μπάλα και τον θλιμμένο καουμπού με τα κομμένα απ' αυτά. Ένωσε πάλι τη φαγούρα.

"Θέλεις να σου κόψω ένα κομμάτι;", άκουσε πίσω από την πόρτα.

Σχεδόν πετάχτηκε στον αέρα. Ένωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά. Περίμενε να ηρεμήσει λίγο.

"Να στο κόψω;", άκουσε να λέει εκείνη, ίσως πιο τσιριχτά. Τη φανταζόταν με το μπαλτά στο χέρι. Να έχει την ίδια απόσταση το πρόσωπό της από την πόρτα, όπως πριν είχε από το πρόσωπό του.

"Όχι, αργότερα", είπε τελικά και ένωθε να τον πιάνει πανικός. Είδε το κλειδί στην πόρτα του μπάνιου. Ένωθε όμως

πίσω από την πόρτα να παραμονεύει εκείνη. Στο μυαλό του είχε σκηνές από τη Λάμψη, φανταζόταν να πάει να κλειδώσει και να ανοίγει η πόρτα και να πέφτει ο μπαλιάς.

Τδρωνε. Ενστικτωδώς έκανε πράγματα που είχε δει σε ταινίες. Άνοιξε την κουρτίνα του ντους και άφησε το νερό να τρέχει. Άνοιξε και το νερό στο νεροχύτη. Όσο πιο πολύ φασαρία τόσο καλύτερα. Ύστερα στο μυαλό του ήρθε η σκηνή από το Ψυχώ. Το έκλεισε το ντους.

Είδε το παράθυρο. Δεν ήταν δυνατόν. Αυτό θα έκανε; Θυμήθηκε πάλι τον καουμπούι. Τόσες συμπτώσεις; Ποιος ήταν αυτός που θα πήγαινε κόντρα σε όλα αυτά;

"Θέλεις να έρθω και 'γω;", άκουσε από έξω.

"Δύο λεπτά, τελειώνω", κατάφερε να φωνάξει ενώ πάταγε πάνω στην τουαλέτα. Ευτυχώς ήταν ισόγειο και το παράθυρο μεγάλο. Λίγο ψηλά, αλλά τουλάχιστον δεν θα κολλούσε όπως σε κάτι κακές ταινίες.

Άνοιξε το παράθυρο και βγήκε ο μισός έξω. Κάτω στον κήπο είδε το μπόγο με ένα κομμένο χέρι στο στόμα να του κουνά την κομμένη ουρά του.

"Μη γαμήσω", φώναξε νιώθοντας μια αναγούλα στα σωθικά του. Έμεινε να κοιτάζει τον μπόγο κρεμασμένος ο μισός έξω από το παράθυρο.

Ο μπόγος μάσησε δύο φορές το χέρι και ακούστηκε ο ήχος της καραμούζας. Το χέρι ήταν ένα παιχνίδι. Φυσικά. Μήπως το παραέκανε. Δεν είπαμε χαλαρά; Από μέσα ακούστηκε το κουδούνι της πόρτας να χτυπάει. Ε, όχι. Αυτό παραπάει. Ο γκόμενος;

Πήδηξε από το παράθυρο, χάιδεψε μια τον μπόγο, πήδηξε την πόρτα και χάθηκε στο δρόμο τρέχοντας.

3.1

Περπατούσε στο δρόμο και ένιωθε τρελός. Και ζωντανός. Ένας ζωντανός τρελός. Συνήθως δεν ζούσε τόσο έντονα. Οι πιο έντονες στιγμές που ζούσε ήταν δισδιάστατες. Μέσα από τα παιχνίδια του υπολογιστή. Τώρα περπατούσε στο δρόμο έχοντας πηδήξει από το παράθυρο του μπάνιου εκείνης. Τη γλίτωσε.

Τι γλίτωσε όμως; Άρχισε πάλι να έχει αμφιβολίες. Άρχισε να νιώθει ότι όλο αυτό ήταν μια υπερβολή. Τι λόγο είχε αυτή να του τα κόψει; Τη θυμήθηκε καθισμένη στα πόδια του. Μήπως να γυρίσει πίσω; Να τα μπαλώσει κάπως; Θυμήθηκε και το κουδούνι. Κάποιος είχε έρθει. Σίγουρα δεν ήταν delivery. Είχε φτιάξει μουσακά. Ο γκόμενος θα ήταν. Η καριόλα θα τα θέλει όλα δικά της.

Το σενάριο αυτό του έκανε. Δικαιολογούσε κάπως τις επιλογές του. Ηρέμησε κάπως. Ο καθαρός αέρας και το περπάτημα βοήθησαν και αυτά. Άρχισε να κρύνει.

Θυμήθηκε το μπουφάν του. Κρεμόταν ακόμα στο σπίτι της. Αν το είδε ο γκόμενός της; Χέστηκε. Καλά να πάθει. Όμως το κινητό του ήταν στην τσέπη. Και τα κλειδιά του. Άρχισε να ιδρώνει.

"Μη γαμήσω".

Θυμήθε ότι ο κολλητός του έχει το αντικλείδι από το σπίτι του. Έκανε να τον πάρει, αλλά δεν είχε το κινητό του. Τι θα έκανε τώρα; Τι του είχε πει στο μπαρ; Θα πήγαινε στη μητέρα του. Για το τηλεκοντρόλ. Να πάρει. Η μητέρα του δεν έμενε στη γειτονιά. Όπως και να είχε δεν θα μπορούσε να έχει γυρίσει ακόμα. Και μόνο να πάει και να έρθει ήθελε παραπάνω χρόνο.

Αποφάσισε να πάει πρώτα να τσεκάρει αν είναι σπίτι. Κάτι άλλο δεν είχε να κάνει. Ο δρόμος περνούσε από το δικό του σπίτι. Στο μυαλό του ήρθε η εικόνα του Μαγκάιβερ να έχει το πρόσωπό του κολλημένο σε μια πόρτα και με δύο συρματάκια να προσπαθεί να την ξεκλειδώσει. Να το δοκίμαζε; Τι είχε να χάσει; Απέξω από την πόρτα του έκανε λιγότερο κρύο από ότι εδώ έξω. Έπρεπε μόνο να καταφέρει να ανοίξει την πόρτα της πιλοτής. Μετά θα αναλάμβανε ο Μαγκάιβερ.

Στον υπόλοιπο δρόμο για το σπίτι κοιτούσε γύρω του για συρματάκια. Βρήκε δύο σε ένα συρματόπλεγμα. Το συγκρατούσαν στην κολώνα. Του φάνηκαν λίγο περιττά και λίγο παχιά. Ίσως να τα κατάφερνε με αυτά.

Σαν έφτασε στη γωνία πρόσεξε ότι το φως στην μπαλκονόπορτα ήταν ανοιχτό. Δεν μπορεί να το ξέχασε αναμμένο.

Έστησε αυτί. Από μέσα δεν άκουσε τίποτα. Ύστερα κάποιος έσυρε την καρέκλα του γραφείου, σαν να σηκώθηκε. Η ηχομόνωση της πόρτας δεν έλεγε και πολλά. Για αυτό ακουγόντουσαν τα βογκητά τόσο δυνατά. Γύρισε και κοίταξε την πόρτα. Ήταν πόρτα ασφαλείας από πολύ σκούρο ξύλο. Σχεδόν μαύρο. Θα ορκιζόταν ότι δεν υπήρχε αυτή η πόρτα εκεί την τελευταία φορά που τσέκαρε. Μυστήρια πράγματα.

Άκουσε το κλειδί στην πόρτα του να γυρίζει και η πόρτα άνοιξε. Από μέσα φάνηκε πίσω από τα γυαλιά η έκπληκτη φάτσα του κολλητού του.

"Τι κάνεις εδώ;", τον ρώτησε έκπληκτος.

"Αυτό ακριβώς θα σε ρώταγα εγώ", είπε και μπήκε μέσα πέφτοντας στο κρεβάτι.

"Τι έγινε με την καριόλα;", έκανε και τον σκούνησε με τον αγκώνα.

"Πως το ξέρεις ότι ήμουν εκεί; Και τι κάνεις εδώ; Δεν θα έπρεπε να είσαι στη μητέρα σου;", τον ρώτησε σχεδόν καχύποπτα.

Ο κολλητός του πήρε πάλι τη στάση του πιανίστα. Πάλι το ηλίθιο στραβό χαμόγελο στο πρόσωπό του. Όμως αυτή τη φορά δεν πάτησε παύση. Αντ' αυτού είπε.

"Άστα αυτά και πες μου τι έγινε", επέμενε ο κολλητός ενώ τον κοίταζε λίγο καλύτερα.

"Πως είσαι έτσι; Και γιατί χτύπησες να μπεις;", βγήκε στην αντεπίθεση.

"Φέρε μια μπύρα από το ψυγείο. Και μια για σένα", είπε στον κολλητό του.

_,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , _

3.3

Άρχισε να του λέει για το ραντεβού του, για το μουςακά, για τον μπαλτά, για το πως κάτσανε στον καναπέ. Το ωραιοποίησε και λίγο, έβαλε και λίγο σάλτσα. Παρασύρθηκε. Ύστερα πως πήγε στο μπάνιο, θυμήθηκε πως ξέχασε να του πει για την στάση με τον καουμπού, οπότε το είπε και αυτό. Ο κολλητός άκουγε πίνοντας μπύρα και καπνίζοντας. Το απολάμβανε.

Του είπε για το μπάνιο, του είπε για την φαγούρα. Πως βγήκε ο μισός έξω από το παράθυρο και για τον μπόγο με το χέρι στο στόμα. Εκεί ήταν που ο κολλητός έφτυσε τη μπύρα από τα γέλια πάνω στο χαρτί που κρεμόταν από τον εκτυπωτή. Η μπύρα έτρεχε και από τη μύτη του. Το τσιγάρο του έμεινε και αυτό στο χέρι του βρεγμένο και σβησμένο.

"Τι λες ρε μαλάκα;", έκανε γελώντας δυνατά με τα πόδια στον αέρα ξαπλωμένος στο κρεβάτι.

"Ναι, ρε σου λέω. Άστα να πάνε".

Γελάσανε και οι δύο. Τώρα του φάνηκε γελοία η όλη ιστορία. Οκ, ήταν συμπτώσεις, αλλά έτυχε. Όποτε τα έλεγε στον κολλητό του φαινότουσαν βλακείες.

"Την επόμενη φορά θα πάμε μαζί, να δεις πως είναι όταν τα ζεις", του είπε τελικά.

"Ναι ρε, άσε να φάω εγώ το μουσακά και πηγαίντε εσείς βόλτα το σκύλο με το χέρι στο στόμα", του είπε γελώντας πάλι.

Η μπύρα στο χαρτί της εκτύπωσης είχε κυλήσει προς τα κάτω και έσταζε στο πολύμπριζο που είχε για την τηλεόραση και τις συσκευές δορυφόρους.

"Τελικά τι κάνεις εδώ;", ρώτησε τον κολλητό.

"Αφού φύγαμε από τη μπυραρία, με πήρε η μητέρα μου για να μου πει ότι τελικά φταίγαν οι μπαταρίες", είπε.

Το τηλεκοντρόλ έπαιζε και πάλι, οπότε δεν είχε κάτι να κάνει. Μετά τη μητέρα του τον πήρε εκείνη, η καριόλα. Τον

ρώτησε αν θα μπορούσε να πάρει τον φίλο του τόσο αργά το βράδι. Ήταν επείγον.

"Ε, και της είπα ότι μπορεί. Αφού ήταν επείγον. Από ότι φαίνεται δεν έκανα καλά", είπε χαμογελώντας.

"Μωρέ καλά έκανες εσύ", του είπε.

"Ύστερα ήρθα εδώ να σε περιμένω. Κοίταξα και λίγο το project μας", είπε ο κολλητός δείχνοντας τη μικρή συσκευή που κατασκεύαζαν συνδεδεμένη στην τηλεόραση.

"Κατάφερες κάτι;", ρώτησε αδιάφορα τον κολλητό, πιάνοντας το χαρτί που κρεμόταν από τον εκτυπωτή.

"Δεν πρόλαβα, ήρθες...".

Ένωσε την μπύρα στα δάχτυλά του και το τίναξε.

"Κοίτα τι έκανες", και του έδειξε τη βρεγμένη εκτύπωση.

"22;", ρώτησε αυτός κοιτώντας το νούμερο στο χαρτί.

Όμως κάτι άλλο τους τράβηξε την προσοχή. Εκτυπωμένο πια δεν ήταν το πρόσωπο εκείνης αλλά κάτι άλλο. Διακρίνανε ένα διάγραμμα, κάτι σαν κάτοψη. Οι ascii χαρακτήρες ήταν μεθυσμένοι από την μπύρα. Ήταν ένας λαβύρινθος. Στη γωνία ήταν και ο pacman. Ο ένας κοίταξε τον άλλο με απορία. Ύστερα τσαφ. Σκοτάδι.

Φως κάτω από την εξώπορτα. Γέλια. Μια κοπέλα γελούσε σα μεθυσμένη. Ανεβαίνανε τα σκαλιά. Τα γέλια δυνάμωναν. Η πόρτα του ιερέα άνοιξε και αμέσως μετά την ακούσανε να κλείνει. Τα γέλια δεν ακουγόντουσαν πια.

"Ρε μαλάκα, που σου ήρθε να τον πεις ιερέα;", ρώτησε τον κολλητό του.

,.-'~'-. ,. ,.-'~'-. ,_. ,.-'~'-. ,_. ,.-'~'-. ,_. ,.-'~'-. ,_. ,.-'~'-. ,_

3.4

Για λίγο ήταν οι δύο τους στο σκοτάδι. Ένα αχνό φως έμπαινε από τη λάμπα του δρόμου μέσα από την κουρτίνα. Ο κολλητός σηκώθηκε και άνοιξε την εξώπορτα. Έστησε αυτί. Βογκητά. Έκλεισε πάλι.

"Σίγουρα είναι ιερέας", είπε με σαρδόνιο χαμόγελο, φτιάχνοντας τα γυαλιά του με το δάχτυλο.

Ακούστηκε μια διαπεραστική μελωδία. Ο κολλητός έβγαλε το κινητό από την κωλότσεπη και απάντησε. Από μέσα ακουγόταν μια γνωστή φωνή. Την ξέραν και οι δύο τους. Το τηλεκοντρόλ είχε πάλι χαλάσει και η μητέρα του κολλητού δεν μπορούσε να δει το

κουίζ που έπαιζε τώρα. Μετά είχε μια καλή ταινία. Ο κολλητός έκλεισε το τηλέφωνο με απογοήτευση. Ύστερα αποφασιστικά πήγε στην εξώπορτα κοιτώντας το ρολόι του. Προλαβαίνω να πάω με το τρένο και να γυρίσω. Μην κάνεις κάποια τρέλα. Είπε και βγήκε κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Είχε μείνει μόνος στο σκοτάδι. Αποσυνέδεσε τις συσκευές από το πολύμπριζο, το έβγαλε και αυτό από την πρίζα και σήκωσε τον γενικό. Το φως πλημμύρισε το χώρο. Σχεδόν του πόνεσαν τα μάτια. Το έσβησε πάλι από τον διακόπτη και άναψε το φως στο γραφείο. Έσπρωξε όλα τα πράγματα που ήταν εκεί πάνω σε μια μεριά κάνοντας χώρο για την εκτύπωση.

Έβαλε την εκτύπωση πάνω στο γραφείο και έτσι όρθιος άναψε ένα τσιγάρο. Η μέρα δεν έλεγε να τελειώσει. Του άρεσε όμως. Είχε ξεπεράσει πια την αμφισβήτηση του αν κάτι είναι αληθινό ή όχι. Δεν τον ένοιαζε. Έτσι και αλλιώς, στο τι ορίζει το σύμπαν, στη μοίρα που λένε κάποιοι, δεν φαίνεται να περίσσευε κάτι για αυτόν. Το είχε υποψιαστεί καιρό τώρα. Τα γεγονότα της μέρας δεν το αντικρούανε. Κάτι μπορεί να ισχύει, μέχρι να βρεθεί ένα αντιπαράδειγμα. Ε, δεν υπήρχε τέτοιο για την περίπτωση του.

Φύσηξε τον καπνό στη λάμπα του γραφείου να κάνει ατμόσφαιρα. Πήρε και μια μπύρα από το ψυγείο. Είχαν μείνει τρεις.

Έκατσε στην καρέκλα και κοίταξε πάλι πιο προσεκτικά την εκτύπωση.

,.-'~'-.,,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_

3.5

Απορούσε τώρα πως δεν το είχαν προσέξει με τη μια. Ήταν ξεκάθαρο. Ο λαβύρινθος με τις τελίτσες και ο rasman στη γωνία. Σε μια μουτζούρα ξεχώριζαν και τα μάτια ενός φαντάσματος. Ο rasman δεν είχε φάει ακόμα την ασπιρίνη. Τα μάτια από το φάντασμα κοιτούσαν προς την κατεύθυνση της γωνίας που ήταν ο rasman.

Μα τι κάθεται και σκέφτεται πάλι; Ο εκτυπωτής που πήρε από το παζάρι τυπώνει τώρα μια πίστα του rasman; Τι λογική έχει πάλι αυτό; Ένωσε πάλι την αναγούλα στο στομάχι του. Κοίταξε τον εκτυπωτή και του φάνηκε σαν το καντράν από το ραδιόφωνο του Κριστίν. Γέλασε πίνοντας μια γουλιά. Είδε πάλι το νούμερο στην εκτύπωση. 22. Όσα τα χρόνια εκείνης. Και αυτό τυχαίο;

Έβαλε να τυπώσει μια ακόμα σελίδα. Το νούμερο έγινε 21. Τουλάχιστον αυτό το περίμενε να συμβεί. Πάλι καλά. Συνέπεια. Θεμέλιος λίθος για την λογική. Αλλά ήταν πολύ λίγο για να μπορεί πάνω στο λίθο αυτό να χτίσει. Όποιο συνειρμό και να έκανε σκόνταφτε κάπου. Δεν υπάρχει λογική. Αυτό το χαρτί που ήταν μπροστά του θα έπρεπε να είναι λευκό. Και το προηγούμενο. Και εκείνη δεν θα έπρεπε να τον είχε πάρει τηλέφωνο. Κι όμως, συνέβησαν.

"Έλα ψιψίνα", άκουσε έξω στο δρόμο από την μπαλκονόπορτα. "Ψι ψι ψι", συνέχιζε.

Σηκώθηκε. Πήρε άλλη μια μπύρα από το ψυγείο. Μείναν δύο. Εσβησε το φως στο γραφείο και πλησίασε την κουρτίνα τραβώντας την με το χέρι που κρατούσε την μπύρα. Κάτω στο απέναντι πεζοδρόμιο η μπάλα. Ήταν σκυμμένη, όσο μπορούσε από το πάχος, κρατώντας ένα τάπερ. Απέναντί της στο πεζοδρόμιο ένα μαύρο γατάκι που την κοιτούσε.

"Έλα, μη φοβάσαι", έλεγε κάνοντας ένα βήμα μπροστά.

Τι σκατά κάνει αυτή εδώ; Δεν θα έπρεπε να περιμένει σε μια στάση; Τον κυνηγάει; Το μυαλό του τον πονούσε. Ήπια την

μπύρα μονορούφι και άρπαξε το πακέτο με τα τσιγάρα. Άναψε ένα και επέστρεψε στο παρατηρητήριό του. Η μπάλα ακόμα εκεί, και το γατί επίσης. Απλά λίγο πιο πέρα.

"Ψι ψι ψι", έκανε πάλι ικετευτικά στο γατί η μπάλα. Η επιμονή της τον συγκίνησε. Το γατί όμως δεν είχε την ίδια γνώμη. Καμπούριασε, έβγαλε αυτόν τον απαίσιο ήχο που κάνουν οι γάτες και της γρατσούνισε το χέρι. Το τάπερ έπεσε κάτω και τα ψαροκόκκαλα χύθηκαν στο δρόμο. Η μπάλα τρομαγμένη γύρισε και τον κοίταξε από το δρόμο.

Τρόμαξε. Τον κοίταξε. Δεν υπήρχε αμφιβολία. Σαν να ήξερε όλη την ώρα ότι ήταν εκεί. Έπιασε το τσιγάρο με χέρι που έτρεμε και δεν ήξερε τι να το κάνει. Ύστερα το αποφάσισε. Το μυαλό του δίψαγε για απαντήσεις. Δεν άντεχε άλλο αυτή τη βροχή παραλογιών. Σφήνωσε πάλι το τσιγάρο στο στόμα, άρπαξε την εκτύπωση από το γραφείο και βγήκε έξω να ρωτήσει τη μπάλα, τι σκατά σημαίνουν όλα αυτά. Δεν τον ένοιαζε τι θα έλεγε. Ας έλεγε ότι ήθελε.

Βγήκε στο δρόμο, αλλά δεν ήταν κανείς πέρα από τα ψαροκόκκαλα. Ούτε μπάλα ούτε γάτα. Τι σκατά; Μα τι συμβαίνει; Μια κρυάδα ανέβηκε την σπονδυλική του στήλη και φτάνοντας στον λαιμό του κατέληξε σε ένα τρέμουλο. Του έπεσε το τσιγάρο από

το χέρι. Θυμήθηκε ότι δεν έχει κλειδιά. Στάθηκε εκεί, στη μέση του δρόμου με το μακρύ χαρτί της εκτύπωσης στο χέρι, στριμωγμένος σαν τον rasman στο λαβύρινθο της λογικής. Περίμενε το φάντασμα να έρθει.

Και δεν άργησε. Και δεν ήταν και φάντασμα. Πίσω από τους κάδους με τα σκουπίδια άκουσε κάτι απροσδιόριστους ήχους. Δεν είχε όρεξη να δει τι ήταν αυτό. Είχε πιο σημαντικά πράγματα να σκεφτεί. Οι ήχοι δυνάμωναν. Άκουσε ένα γρύλισμα. Αναστέναξε. Τι τον περιμένει πάλι; Γύρισε τα μάτια προς τα πάνω και όταν κοίταξε πάλι μπροστά του, στη μέση του δρόμου, απέναντί του στεκόταν ένα αγριογούρουνο. Σαν αυτά που κυνηγούσε ο Οβελίξ. Είχε διαβάσει ότι υπάρχουν αγριογούρουνα στην Πάρνηθα, ίσως και στο Διόνυσο, αλλά εδώ; Και από ότι φαίνεται το συγκεκριμένο μάλλον δεν είχε διαβάσει Αστερίξ.

Άρχισε να τρέχει καταπάνω του γρυλίζοντας. Δεν το πίστευε αυτό που του συνέβαινε. Δεν είχε κουράγιο να κουνηθεί. Σχεδόν δεν πίστευε αυτό που έβλεπε. Ένωθε ότι έβλεπε τηλεόραση. Έμεινε απαθής. Μέχρι που το αγριογούρουνο έφτασε μια ανάσα από τα πόδια του. Όσο πλησίαζε έμοιαζε και πιο μεγάλο. Από ένστικτο και μόνο μετακίνησε τα πόδια του σαν καρατέκα αφήνοντας το κτήνος να περάσει ξύνοντας το παντελόνι του και

σκίζοντας την εκτύπωση που καρφώθηκε στα δόντια της μουσούδας του.

Από την φόρα που είχε πήγε λίγο πιο κάτω και σταμάτησε. Ύστερα γύρισε το κεφάλι του και ετοιμάστηκε να του επιτεθεί ξανά. Έτσι που το έβλεπε από μακριά με την εκτύπωση πάνω του, του έφερε λίγο από το φάντασμα στο rasman.

Άρχισε να τρέχει. Έστριψε στη γωνία και άκουσε πίσω του το κτήνος να γρυλίζει. Ένωσε τα αυτιά του να καίνε. Κρύφτηκε στη γωνία και περίμενε. Σαν πέρασε το αγριογούρουνο βολίδα από τη γωνία, άρχισε να τρέχει πίσω προς το σπίτι του. Είχε κερδίσει λίγο χρόνο. Αλλά ήταν ανηφόρα. Ένωσε πίσω του το κτήνος να πλησιάζει. Έριξε μια κλεφτή ματιά. Του φάνηκε ακόμα πιο μεγάλο. Η εκτύπωση είχε χαθεί.

Ήταν σαν σε εφιάλτη. Η κούραση, οι μύρες που είχε πιει. Ένωθε πως το σώμα του πήγαινε αργά. Είχε κουραστεί πια. Παρόλα αυτά δεν ήθελε να το βάλει κάτω. Μάζεψε τις δυνάμεις του και έτρεξε προς τα πάνω. Φτάνοντας στην εξώπορτα είδε απέναντί του στη μέση του δρόμου ένα ακόμα αγριογούρουνο.

"Μη γαμήσω".

Πίσω του άκουγε το άλλο να πλησιάζει γρυλίζοντας.

"Εσύ πάλι;", άκουσε τον ιερέα να λέει ήρεμα έχοντας την πόρτα της πιλοτής ανοιχτή.

Χωρίς δεύτερη σκέψη πετάχτηκε από το δρόμο μέσα στην πιλοτή σπρώχνοντας τον ιερέα στον τοίχο. Είχε πέσει στα μάρμαρα της σκάλας, μαζί με κάτι γράμματα. Ο ιερέας όρθιος ακόμα τον κοιτούσε με το ήρεμο πρόσωπό του.

"Χρειάζεσαι βοήθεια;", τον ρώτησε απρόσωπα.

"Κλείσε την πόρτα!", ούρλιαξε στον ιερέα.

Αυτός βγήκε έξω και έκανε αυτό που του είπε. Έκλεισε την πόρτα.

4.1

Πριν καλά καλά κλείσει η πόρτα της πιλοτής, άνοιξε πάλι.

"Καλό βράδι", άκουσε τον κολλητό του λέει. Σαν μπήκε στην πιλοτή, έμεινε εκεί σαστισμένος να τον κοιτάει.

"Είσαι καλά;", του είπε ο κολλητός ανήσυχος.

Δεν του απάντησε. Τον κοιτούσε μόνο. Ο κολλητός γονάτισε μπροστά του.

"Φαίνεσαι χάλια. Τι σου συνέβη;". Εκείνη τη στιγμή σαν να ενώθηκαν τα καλώδια στο μυαλό του, πήρε πάλι στροφές.

"Δώσε μου τα κλειδιά μου", είπε αποφασιστικά στον κολλητό του.

"Εννοείται", είπε κάπως σε άμυνα.

"Σε ευχαριστώ. Άσε με μόνο μου σε παρακαλώ. Θα περάσω αύριο από σένα", είπε και ανέβηκε τα σκαλιά χωρίς να κοιτάξει πίσω του.

Σαν έφτασε στην πόρτα του άκουσε την εξώπορτα της πιλοτής να κλείνει. Πίσω του βογκητά και πάλι. Είδε τα κλειδιά. Ένα για το σπίτι, ένα για την πιλοτή και μια μπάλα. Μια ποδοσφαιρική μπάλα, με φατσούλα. Στο μυαλό του η φατσούλα του έλεγε, "Έλα έξω, σε περιμένω". Αν δεν τα είχε ζήσει όλα αυτά

που έζησε τις τελευταίες ώρες, δεν θα έδινε σημασία. Ίσως και να μην άκουγε τη φατσούλα στο μυαλό του. Την άκουσε όμως. Και τα έζησε όλα αυτά.

Θυμήθηκε τον Αλχημιστή. Ποτέ δεν τον διάβασε. Ήξερε όμως από άλλους ότι έλεγε πως πρέπει να ακολουθούμε τα σημάδια στη ζωή. Ότι η ζωή η ίδια μας καθοδηγεί. Μπορεί να τα είχε καταλάβει λάθος, όμως αυτό είχε τώρα στο μυαλό του. Ότι έπρεπε να ακολουθήσει τα σημάδια. Εξάλλου, τι άλλο να έκανε; Να τσεκάρει τα μείλ του στον υπολογιστή;

Βγήκε έξω. Κανείς. Ούτε ένα αγριογούρουνο. Ησυχία. Δίστασε στην αρχή. Μετά πήρε θάρρος. Θάρρος ή θράσος; Δεν ήξερε. Κάτι του έδινε δύναμη. Ίσως το ότι πια δεν έψαχνε να βρει τη λογική εξήγηση για αυτό που συνέβαινε. Δεν υπήρχε πια παράνοια. Αφού έκανε αυτές τις λογικές σκέψεις αισθάνθηκε καλύτερα. Άρχισε να περπατά. Πέρασε από τα ίδια μέρη που ήταν πριν από λίγο. Να, από εδώ πήρε τα συρματάκια. Αχρείαστα ήταν τελικά.

Εκεί είναι που είδε την μπάλα. Ήταν μέσα στο οικόπεδο με το συρματόπλεγμα. Κοίταξε να δει αν μπορούσε να μπει από κάπου. Τίποτα. Εκείνη τον κοιτούσε και τον περίμενε. Με την ίδια φατσούλα όπως στο μπρελόκ με τα κλειδιά.

,.-'~'-.,,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_,.-'~'-.,_

4.2

Έκανε να πηδήξει το συρματοπλεγμα, αλλά κάποιος δεν το είχε στηρίξει καλά, λύγισε και τον έγδαρε στο χέρι. Το μυαλό του κάρηκε από τον πόνο. Δεν ήταν περιττό; Έπρεπε να του τύχει και αυτό τώρα; Τι τιμωρία ήταν αυτή; Και για ποιον λόγο;

Λαβωμένος, γεμάτος ερωτηματικά, πλησίασε στα χορτάρια την μπάλα. Είχε πάλι αυτήν την αίσθηση ότι ο χρόνος περνά αργά. Πολύ αργά. Πλησίαζε και έβλεπε τα χόρτα να πάλλονται στα πόδια του σαν να έβλεπε ντοκιμαντέρ με ιπτάμενες σαύρες σε slow motion. Ακόμα όμως και έτσι, έφτασε κάποτε, γιατί είδε τα παπούτσια της μπάλας μπροστά του.

Φαίνεται πως πρέπει να είχε πατήσει σκατά. Εμ, ήθελε να μπει στο οικόπεδο. Ύστερα είδε πως και αυτός είχε πατήσει σκατά.

"Μη γαμήσω". Σήκωσε το βλέμμα του και είδε την μπάλα στα μάτια. Φαινόταν καλή γυναίκα.

"Λοιπόν;", την ρώτησε.

"Τι λοιπόν;", του απάντησε με μια ήρεμη και γλυκιά φωνή.

"Τι θέλεις από μένα;", ρώτησε πάλι.

"Τι θέλεις εσύ από μένα;", ρώτησε πίσω με την ίδια ήρεμη φωνή.

Εκείνος γέλασε κοιτώντας από την άλλη, περισσότερο για να δείξει πως δεν μασάει από αυτά.

"Σε είδα πιο νωρίς που με είδες. Όταν σε γρατσούνισε το γατί", είπε επιθετικά. "Και στην στάση του λεωφορείου. Στις στάσεις των λεωφορείων για να είμαι πιο ακριβής".

"Πράγματι, και εγώ σε είδα", είπε πάλι ήρεμα.

"Ετρωγες πορτοκάλια", είπε πιο ήρεμα, με ένα ειρωνικό υφάκι, έχοντας στο μυαλό του το υφάκι που είχε ο κολλητός του.

"Πράγματι, και ήταν νόστιμα", απάντησε.

"Και έφτυσες τα κουκούτσια σε ένα χαρτομάντιλο".

"Πράγματι, μου δημιουργούν καούρες αλλιώς".

"Σωστά". Είπε να μην το συνεχίσει. Θα περίμενε. Χρόνο είχε. Κρύωνε λίγο, αλλά θα περίμενε.

Μείναν εκεί κάμποση ώρα. Η βρώμα από τα σκατά ήταν αφόρητη. Αλλά έκανε υπομονή και περίμενε.

"Θέλω να σε βοηθήσω", του είπε τελικά η μπάλα.

Έμεινε να την κοιτάζει. Πήρε την μικρή της γυαλιστερή τσάντα στα δυο της χέρια και την άνοιξε πιέζοντας τα δύο μεταλλικά μπαλάκια που την συγκρατούσαν κλειστεί. Είχε να δει τέτοια τσάντα από όταν ήταν παιδί. Έβαλε το χέρι της μέσα και έβγαλε ένα βρόμικο πλαστικό σακουλάκι.

"Πάρ' το", του είπε χαμογελώντας. Είχε ένα γλυκό χαμόγελο, όπως η ήταν και η φωνή της.

Πήρε το βρόμικο σακουλάκι στα χέρια του. Κολλούσε. Πάνω είχε μια επιγραφή "Πιπέρι Μαύρο" και πιο κάτω "Κύκνος".

"Νόμιζα ότι ο Κύκνος έκανε μόνο ντοματοπελιτέδες", είπε με ειλικρινή απορία.

"Έτσι είναι", απάντησε η μπάλα χαμογελώντας.

Μείνανε για λίγο έτσι, μέχρι που η μπάλα έσπασε πάλι την σιωπή.

"Να πηγαίνω", είπε και έφυγε από ένα άνοιγμα που είχε το συρματόπλεγμα από την άλλη πλευρά.

"Ποιο είναι το όνομά σου;", πρόλαβε να φωνάξει πριν η μπάλα στρίψει και χαθεί στη γωνία.

"Ζωή", είπε και χάθηκε.

_,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , __,.-'~'-. , _

4.3

"Ζωή", είπε μόνος του.

Χωρίς κάποιον μαζί, τα σκατά βρωμούσαν περισσότερο. Ένιωσε να τον πονάει το χέρι του εκεί που το γρατσούνισε. Έριξε μια ματιά. Ευτυχώς μόνο ένα γρατσούνισμα. Από αυτά όμως που πονάνε περισσότερο από τα κοψίματα.

Κοίταξε πάλι το σακουλάκι. Μέσα είχε τριμμένο πιπέρι. Ποιος θα το περίμενε;

Έβαλε το σακουλάκι στην τσέπη του παντελονιού και καθάρισε κάπως το παπούτσι του στα χόρτα. Τα σκυλιά είχαν καταχέσει το οικόπεδο. Έκανε μερικούς σίγουρους πήδους και έφτασε πάλι στο συρματόπλεγμα. Το έδεσε με τα σιδεράκια, περίπου όπως ήταν αρχικά. Ύστερα πήδηξε χωρίς πρόβλημα από πάνω του. Είδε από την άλλη πλευρά του οικοπέδου το άνοιγμα και χαμογέλασε.

Λίγο πιο πάνω με ικανοποίηση είδε πως στο πεζοδρόμιο χυνόντουσαν σαπουνάδες από μια σπασμένη υδροροή. Χλωρίνη. Κλασσικά. Αθήνα. Ακόμα και αυτήν την ώρα, μετά τα μεσάνυχτα, κάποιος καθαρίζει το μπαλκόνι του. Καθάρισε το παπούτσι μέχρι που έλαμψε. Τώρα ήταν το άλλο βρόμικο. Το καθάρισε και αυτό. Κάνοντας βήματα με αποτύπωμα χλωρίνης κίνησε για το σπίτι του.

Ένωθε περίεργα. Αισιόδοξα. Η Ζωή τον είχε βοηθήσει. Σε άλλους δίνει οικόπεδα, με άλογα, και ποτάμια με γάλα. Σε αυτόν ένα σακουλάκι πιπέρι μαύρο, μάρκας Κύκνος. Ε, δεν το λες και τίποτα. Είχε κάτι βρε αδερφέ. Και το είχε από την ίδια τη Ζωή. Χέρι με χέρι. Ποιος το 'χει αυτό;

Γέλασε ενώ περπατούσε. Ύστερα ίδρωσε. Σταμάτησε. Πνιγόταν. Έβγαλε την μπλούζα του και ο κρύος αέρας του πάγωσε το μουσκεμένο δέρμα. Ένωσε καλύτερα. Τα έχει μήπως χαμένα; Μήπως άρχισε να τρελαίνεται; Έτσι είναι οι τρελοί; Χάνουν την επαφή με τη λογική, αποδέχονται το παράλογο και ζουν με αυτό παρέα; Κι όμως. Δεν είναι ότι δεν συνάντησε πιο ολίγου μια Ζωή. Ε και; Είδε ταυτότητα; Την ακούμπησε; Όχι, μόνο το σακουλάκι πήρε. Τι ήξερε για αυτήν. Τίποτα.

Ένωσε πως ήθελε να γυρίσει πίσω. Να τα ξεκαθαρίσει. Γιατί δεν τα ξεκαθάρισε όσο την είχε μπροστά του;

Εκνευρισμένος με τον εαυτό του πήγε σπίτι.

,.-'~'-. ,,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_

4.4

Αυτή τη φορά, ξεκλείδωσε την πόρτα και μπήκε μέσα προσπαθώντας να μην δώσει σημασία στο τι ακούει και το τι σκέφτεται. Μπήκε μέσα με επιτυχία. Δεν συνέβη τίποτα.

Άναψε ένα τσιγάρο και το φως στο γραφείο του. Πιο δίπλα ο εκτυπωτής. Τον είχε ξεχάσει τον εκτυπωτή. Τι ρόλο έπαιζε αυτός; Πήρε την προτελευταία μύρα και τον έβαλε να τυπώνει. Κάθισε εκεί, απέναντί του και μια ρουφούσε το τσιγάρο, μια το μπουκάλι της μύρας. Ήταν ετοιμοπόλεμος. Ένιωθε ότι μόλις είχε ανέβει επίπεδο ο χαρακτήρας του και μπορούσε να φορέσει την πανοπλία και να πιάσει το σπαθί με τα πετράδια που το κάνει να πετάει αστραπές και φωτιές.

Αντ' αυτού είχε στην τσέπη του το μαύρο πιπέρι. Ε, καίει και αυτό.

Ο εκτυπωτής τύπωνε και τύπωνε χωρίς τέλος. Το νούμερο πάνω πάνω ήταν το 10. OK, αν τύπωνε μηδέν ίσως να ανησυχούσε.

Διαδικό σύστημα δεν ήταν, άρα είχε ακόμα περιθώριο μέχρι το μηδέν.

Κάποια στιγμή, αφού ήπια τις τρεις τελευταίες γουλιές, η εκτύπωση τελείωσε.

"Μια μαύρη πόρτα", είπε στον εαυτό του κοιτάζοντας την εκτύπωση. Έβαλε να τυπώσει πάλι. Ενώ τύπωνε κοιτούσε την πόρτα. Δεν ήταν μια μαύρη πόρτα. Ήταν η μαύρη πόρτα. Ήταν η καινούρια μαύρη πόρτα του γείτονα. Του ιερέα. Άναψε νέο τσιγάρο. Σαν τελείωσε και η δεύτερη εκτύπωση την έκοψε και την είδε με το άλλο χέρι. Η πόρτα η ίδια. Ο αριθμός τώρα ήταν το μηδέν. Στεκόταν εκεί, με το τσιγάρο στο χέρι και τις δύο μακριές εκτυπώσεις στα χέρια κοιτώντας τον εκτυπωτή.

Αιστάνθηκε σα να έχει στα χέρια του την τύχη του κόσμου και απέναντί του τον Joshua από το WarGames. Ένα τεχνητό μυαλό φτιαγμένο για να κερδίζει. Όμως, όχι αυτή τη φορά. Τώρα βρισκόταν στο σημείο μηδέν. Τώρα ήταν η σειρά του να κερδίσει. Και υποψιαζόταν το πως έπρεπε να το κάνει αυτό.

Έσβησε το τσιγάρο όπως όπως και αποφασισμένος άνοιξε την εξώπορτα. Βρέθηκε απέναντι από τη μαύρη πόρτα του γείτονά του.

Βογκητά και πάλι. Τούτη τη φορά όμως έπαιζε για να κερδίσει.
Πάτησε το κουδούνι χωρίς όνομα.

.-!~!-.,.,_.-!~!-.,_.,_.-!~!-.,_.,_.-!~!-.,_.,_.-!~!-.,_.

4.5

"Ανοιχτά είναι", άκουσε τη φωνή του ιερέα από μέσα.

Είδε την πόρτα. Ήταν ελαφρώς ανοιχτή. Άνοιξε την πόρτα και μπροστά του ήταν μια κοπέλα. Πιο δίπλα ο ιερέας.

"Γεια σου", έκανε αυτή δίνοντάς του ένα πεταχτό φιλάκι στο καλοξυρισμένο μάγουλο και κατέβηκε χαρούμενα τα σκαλοπάτια. Το πρόσωπο του ιερέα είχε μείνει ανέκφραστο.

"Πέρνα", έκανε και του έδειξε προς τα μέσα με το χέρι. Ο χώρος ήταν μάλλον σκοτεινός.

Ο ιερέας έκλεισε την πόρτα και τον έσπρωξε ελαφρά από τον ώμο. Προχώρησανε στο διάδρομο και μπήκαν στο σαλόνι. Στη μέση ένα στρογγυλό τραπέζι με κεριά. Κάποιος καθόταν. Έκατσε στην καρέκλα, όπως του υπέδειξε ο ιερέας.

"Τι θέλεις;", τον ρώτησε ο ιερέας.

Πάλι τα ίδια, σκέφτηκε. Εγώ θα έπρεπε να ρωτάω και οι άλλοι να απαντάνε, όχι να με ρωτάνε αυτοί.

"Άκουσα βογκητά και νόμιζα πως κάποιος χρειαζόταν βοήθεια", είπε δείχνοντας με τον αντίχειρά του πίσω του, στην εξώπορτα.

"Α, τα βογκητά", έκανε ο ιερέας.

"Ναι", είπε απλά αυτός.

"Είχαμε μια συνεδρία μασάζ", είπε και έδειξε δίπλα το ειδικό κρεβάτι που έχουν οι χειροπρακτικοί. Ομολογουμένως, δεν το είχε προσέξει μέχρι εκείνη τη στιγμή.

"Ωστε μασάζ...", έκανε και έκλεισε το μάτι στον ιερέα, ελπίζοντας να μην το παρακάνει.

"Σωστά", απάντησε εκείνος.

Κοίταξε τον χώρο λίγο καλύτερα, για να μη βρεθεί πάλι προ εκπλήξεως. Σαν γνωστά του φάνταζαν όλα. Σαν μέσα από κάποιο ξεχασμένο όνειρο. Όλα γνωστά και άγνωστα συνάμα. Ύστερα είδε αυτόν που καθόταν στο τραπέζι. Ήταν ο πατέρας του.

,.-'~'-. ,,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_,.-'~'-. ,_

4.6

Δεν τον είχε γνωρίσει τον πατέρα του. Είχε πεθάνει όταν ακόμα ήταν μωρό. Τον ήξερε μόνο από φωτογραφίες. Και τώρα ήταν μπροστά του. Ακίνητος και αμίλητος. Όπως στις φωτογραφίες. Τον κοιτούσε, αλλά στα μάτια του δεν ξεχώριζε τίποτα. Κανένα ίχνος ζωής. Τρόμαξε.

"Ποιος είσαι;", είπε στον ιερέα.

"Ποιος θέλεις να είμαι;", αποκρίθηκε ο ιερέας.

Πάλι αυτό το παιχνίδι. Είχε μπουχτίσει πια. Όμως τώρα τα πράγματα ήταν πιο σοβαρά. Τώρα είχε απέναντί του τον πατέρα του. Ίσως θα έπρεπε να προσέχει πως μιλάει.

"Είσαι ο διάβολος;", τον ρώτησε ανατριχιάζοντας.

"Αφού δεν πιστεύεις στο θεό", είπε πάντα ανέκφραστα.

"Ε, και; Είσαι ο διάβολος ή δεν είσαι;", είπε ανυπόμονα.

"Δεν υπάρχει διάβολος χωρίς θεό. Υπάρχει μόνο θεοδιάβολος", είπε ήρεμα.

"Είσαι ο θάνατος;", ρώτησε νιώθοντας μέσα του ένα μικρό φόβο.

"Ο θάνατος δεν υπάρχει. Όπως και ο θεός. Όπως και ο διάβολος", είπε πάλι.

"Ρωτάω, γιατί πριν από λίγο τα είπα με την Ζωή", είπε ειρωνικά.

"Το ξέρω", απάντησε.

Μέσα σε όλη αυτήν την τρέλα ένωσε να κουράζεται. Το βρήκε περίεργο, αλλά πεινούσε.

"Έχεις κάτι να φάω;", ρώτησε τον ιερέα.

"Ναι, βέβαια", έκανε και με ένα τικ του κεφαλιού του, του έδειξε το τραπέζι μπροστά του.

Μύρισε την σούπα. Τα σαγόνια του πόνεσαν. Το στόμα του γέμισε σάλιο. Η σούπα της γιαγιάς. Έπιασε το κουτάλι. Το κουτάλι της γιαγιάς. Το ασημένιο κουτάλι της γιαγιάς με τα ανάγλυφα φυτά. Δοκίμασε τη σούπα. Ήταν πραγματική. Στην τέλεια θερμοκρασία. Ήταν ακριβώς όπως την θυμόταν.

Κοίταξε τον ιερέα. Εκείνος για πρώτη φορά χαμογέλασε και του έδειξε το πιάτο.

"Φά' την όλη", είπε χαμογελώντας όπως η γιαγιά του.

Πήγε να φάει λίγο ακόμα, αλλά θυμήθηκε το όπλο του. Έβγαλε το σακουλάκι από την τσέπη και το έκοψε σε μια γωνία.

Έριξε μια ματιά στον ιερέα να δει την αντίδρασή του.

Ανέκφραστος και πάλι. Τελικά έριξε λίγο πιπέρι μαύρο, μάρκας Κύκνος, στην σούπα και την έφαγε. Ένωσε καλύτερα.

Σαν τελείωσε, ο ιερέας πήρε το πιάτο και το πήγε στην κουζίνα. Είχε μείνει μόνος του στο δωμάτιο με τον πατέρα του. Πήρε το σακουλάκι και του έριξε λίγο πιπέρι στη μύτη. Τίποτα. Σηκώθηκε και γύρισε λίγο στο δωμάτιο. Σε μια γωνία πρόσεξε ότι υπήρχε ένα έπιπλο που θυμόταν από παιδί.

Ένα ντουλάπι με δύο φύλλα. Το είχε η γιαγιά του στο σαλόνι της. Γύρισε και κοίταξε τον πατέρα του στο τραπέζι. Τον κοιτούσε ακριβώς με την ίδια γωνία όπως και πριν. Σαν ολόγραμμα. Σαν τη φωτογραφία που θυμόταν από το άλμπουμ της γιαγιάς. Ήταν εκεί και τον κοιτούσε.

Θυμήθηκε ότι έμπαινε μέσα στο ντουλάπι και κρυβόταν από τη γιαγιά του.

"Θέλεις να πιεις μια βυσσινάδα;", τον ρώτησε ο ιερέας.

Χωρίς να το σκεφτεί, άνοιξε το ντουλάπι και χώθηκε μέσα. Εκλείσε τα φύλλα. Πως χώρεσε; Τι σημασία είχε πια. Καμία. Χάρηκε. Είχε τυλίξει τα γόνατά του με τα χέρια και ένωσε μια

ευδαιμονία να τρέχει στην ραχοκοκκαλιά του. Χαμογέλασε στο σκοτάδι.

Απ' έξω άκουσε τον ιερέα να επιστρέφει.

"Να και η βυσσινάδα", είπε και τον άκουσε να κάθεται στην καρέκλα.

Έκλεισε τα μάτια. Ήταν ήρεμος. Ησυχία. Μήπως τα ονειρεύτηκε όλα αυτά; Μήπως δεν υπήρχε τίποτα; Άνοιξε τα μάτια και μετά την ντουλάπα. Δάσος. Ένα αγριογούρουνο πέρασε σφεντόνα μπροστά του. Τρομαγμένος έκλεισε την ντουλάπα πάλι. Ένωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά.

Έβγαλε πάλι το σακουλάκι με το πιπέρι από την τσέπη. Ήταν η βοήθεια της Ζωής. Το είχε πάρει απόφαση. Κλώτσησε τα φύλλα από την ντουλάπα με τα πόδια με τόση φόρα που το ένα ξεκόλλησε και έπεσε μακριά. Σηκώθηκε σαν τον άνεμο με το σακουλάκι στο χέρι. Πάλι ο χρόνος άρχισε να κολλάει. Πως κολλάει το streaming μερικές φορές; Χωρίς το κυκλάκι να γυρίζει.

Πήγαινε κατά πάνω στον ιερέα. Το μόνο που τους χώριζε ήταν η βυσσινάδα. Η φόρα του ήταν τέτοια που δεν μπορούσε πια να κάνει πίσω. Σκούνηξε πάνω στη βυσσινάδα, έχασε την

ισορροπία του και έπεσε με δύναμη στον πλαϊνό τοίχο του σαλονιού. Το κεφάλι του έκαιγε. Στο φως του κεριού πρόλαβε και είδε πως μέσα στη βυσσινάδα υπήρχαν 4 βύσσινα. Πίσω από τη βυσσινάδα ο πατέρας του χαμογελούσε. Είδε το σακουλάκι μισοάδειο στα χέρια του. Η μύτη του τον πονούσε αφάνταστα. Ύστερα φτερνίστηκε τόσο δυνατά, όσο δεν είχε φτερνιστεί ποτέ του ως τώρα, χτυπώντας το κεφάλι του στον τοίχο.

5.1

Εύπνησε από τον ήχο του κινητού. Παραξενεύτηκε. Δεν είχε βάλει ήχο στο κινητό του. Ήταν το κινητό του κολλητού του.

"Παρακαλώ;", έκανε αδύναμα.

"Έλα ρε μεγάλε, τι γίνεσαι; Είσαι καλύτερα;", άκουσε τη γνώριμη φωνή μέσα από τη συσκευή που είχε στο αυτί του.

"Έλα...".

"Θυμάσαι χθες; Τα ήπιες; Ήθελα να πάρω το κινητό μου. Το ξέχασα σπίτι σου, έτσι βιαστικά που έφυγα... Τελικά δεν θα το πιστέψεις τι είχε το τηλεκοντρόλ της μητέρας μου. Η μια μπαταρία...".

Ακούμπησε το κινητό στο τραπέζι. Πήρε την τελευταία μύρα από το ψυγείο. Άναψε και ένα τσιγάρο. Το τελευταίο και αυτό.

Πήγε στον εκτυπωτή και τον έβαλε να τυπώσει. Στεκόταν εκεί, ξέροντας πια ότι όλα είναι πιθανά. Λογικά ή παράλογα. Το γιν γιανγκ πάνω στο γιαπωνέζικο τασάκι του φάνταζε πιο γνώριμο.

Ο εκτυπωτής ρούφηξε λίγο χαρτί. Μετά κι άλλο. Τραβούσε το χαρτί και δεν σταμάταγε. Μέχρι που το χαρτί τελείωσε. Δεν είχε άλλο. Δεν είχε τυπώσει τίποτα. Κενό. Λευκό.

Σήκωσε το τηλέφωνο και άκουσε.

"... Και έτσι κατάφερα και το έφτιαξα. Με ακούς;", άκουσε τον κολλητό να λέει.

"Ναι, βρε, εννοείται", είπε με το τσιγάρο στο στόμα. "Έλα από δω, φέρε μπύρες και τσιγάρα. Τελείωσαν".